

Norsk

Pris kr. 1,00

Hefte 8 1949

BRIDGE MAGASIN

Organ for Norsk Bridgeforbund

Resultatene av
Norsk Bridgeforbunds
oppgavelturnering.

*Forandringer i Culbertsons
system.*

Svenskenes meldesystem.

Bertil Nielsen, København:
En ny scoringsidé.

En bridgeprat med Halle.

Utenlandske utsnitt.

Erik Auke:
*Oslosystemets dobbelt-
tydige ruteravslag.*

Det Nordiske mesterskap.

♠
♦
W. B.:
♥
♣
BRIDGE - À LA CARTE

Norsk Bridgeforbunds oppgavekonkurranse, hvis premieliste vi bringer i dette nummer, bød på mange forskjellige meldekombinasjoner fra deltagerens side. For Culbertsons vedkommende forekom et utal av forskjellige «årganger» og hva Viennavarianter angikk, var repertoaret fullstendig med: Stern, Halle, Herseith, Boe, Palmström og det nye Oslo-systemet i moderne Vienna. Noen kombinerte Culbertson med Vienna og et enkelt lag opplyste at det brukte Vienna i spill 1 og Culbertson i de øvrige. Kort kløveråpning brukte enkelte, mens andre sverget til Stavangerkløveren eller Skienskonvensjonen. Et par spilte Vienna med Blackwood, men anvendte Culbertson med 5 eller flere kort i edel farge. Andre spilte «et overmåde ufullkomment Culbertsonsystem med Blackwood». Men felles for alle som sendte hilsener til komitéen og takket for oppgavene var understrekingen av at de hadde både hygget seg godt og lært meget selv om enkelte av poengene kanskje gikk hus forbi ved bridgebordet selve spillekvelden. Kan komitéen regne med at den har skaffet deltagerne en hyggelig aften med nye impulser så er den tilfreds. Og deltagerne på sin side skal vite at de hver især har bidratt til å gi Norsk Bridgeforbund en meget verdifull støtte.

Årets vinnere *Foss—Løvstad* spilte på lag med fjorårets vinnere *Klepper—Nygaard*, som også i år leverte en innsats som det står respekt av. Det var ikke meget som skille under finsiktingen, men som Leif Christiansen så treffende bemerket etter at han hadde spesialkontrollert alle «100-poengene»:

«Foss—Løvstad har spilt prikkfritt!!» Grand, Ålesunds sterke lag fra årets Norgesmesterskap gjorde en flott innsats: 100 poeng på Dalen—Vegsund og 99 poeng på Giørtz—Peterson!! I betraktning av at alle disse toppspillerne spiller en ganske bestemt Viennautgave og at såvel årets som fjorårets oppgaveturnering er vunnet ved en korrekt utnyttelse av dette system, vil redaktoren gjerne få lov til å gi dem en spesiell gratulasjon og honnor. Det er for øvrig morsomt å se at så framtrepende representanter for norsk konkurransebride ikke er for store til å delta i Norsk Bridgeforbunds Oppgavekonkurranse.

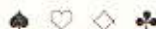

Royal Automobile Club, London har etter krigen knyttet en rekke bridgekontakter med andre lands automobilklubber. I fjor ble således et lag fra K.N.A. Oslo invitert til London og i år i september går returkampen i Oslo. K.N.A. Oslo som i fjor stilte med Haug-

seth—Rasmussen, Storm Herseith—Syse tapte mot et meget velspillende engelsk lag, men i år i returkampen er vi tilboylige til å tro på norsk seier. For K.N.A. har tatt ut følgende imponerende lag: Trygve Sommerfelt, lagkaptein på det norske EM-lag i Paris i år, R. Halle, lagkaptein på Norges lag i Nordisk Turnering i Helsingfors, Odd Syse, tredjeplasing i årets parmesterskap og Per Dahm-Simonsen, tidligere finalist i Norgesmesterskapet.

Engelske bridgespillere er flinke til å knytte utenlandske forbindelser; bortsett fra landskampene med nærliggende land. Harrison Gray & Co har således nylig slått et lag som besto av noen av U.S.A.s sterkeste spillere i en kamp hvor innsatsen var kr. 10 000.—. Men det er heller ikke så svært lenge siden Harrison-Gray & Co. gjestet Island og hans makker Konstam med et annet lag feiret triumfer i Egypt. I år er det visse muligheter for å få engelskmennene til Skandinavia. Kanhende en revansjekamp mot Sommerfelt & Co. kan friste de engelske Europamestrene til København, Oslo eller Stockholm? Mulighetene er tilstede og vi spør en publikumsinteresse som aldri før hvis man får høre til å se disse fantastisk gode spillere i kamp med Danmarks, Norges eller Sveriges beste lag! Vi håper at planene lar seg realisere!!

For vi forlater den utenlandske bridgefronten skal vi kanskje ta med en liten rekamehistorie. I siste nummer av Nordisk Bridge Revy har Jannersten et stort flott avertissement for sitt svenske organ, som for øvrig også er *offisielt organ for Sveriges Bridgeförbund*: Les nr. 6 som utkommer 20. juli med referat fra EM av 6 — seks — navngitte utsendte medarbeidere (redaktoren inklusive).

Nr. 6 er nå kommet ut. Den *eneste* som skriver om EM er Jannersten selv. Samtlige øvrige navngitte utsendte EM-medarbeidere har ikke skrevet et ord om EM i Paris!

Historien er sann — i motsetning til reklamen.

Asgårdeturneringen 1949, som ble ledet av Rolf Boe, ble en stor suksess med barometer og kortforferdelingsdiagrammer etter hvert 8. spill. Helge Vinje—Thor Larsen vant turneringen. Fruene Farup—Herseith ble beste damepar. Og Halvorsen—Schroder-Nielsen tok spurtpremien for høyeste score i de siste spillene. Fru Boe—Bockmann Pedersen vant avskjedsturneringen mandag.

NORSK BRIDGEMAGASIN

ORGAN FOR NORSK BRIDGEFORBUND

Nr. 8

August 1949

20. årgang.

Utgitt av A. M. Hanches Forlag, Kongens gt. 4, Oslo. Tlf. 41 21 81 Abonnement: Kr. 9,00 pr. år.
Red. W. B. Herseeth Frogner, 28, tlf. 44 35 30. Sikrest kl. 17 - 18. - Lossalg: Kr. 1,00 pr. nummer

Etter Paris - og før London!

Fra norsk synspunkt var vårt lags fortjente seier over det sterke engelske laget i Paris uten tvil Europamesterskapets mest oppmuntrende begivenhet. All den stund dette var Englands første nederlag i internasjonale representasjonskamper siden 1939, må vi ha lov til å antyde at vårt lag gjennom sin seier skrev et stykke norsk bridgehistorie. Saken er nemlig den at det norske laget: Sommerfelt—Rob. Larsen, Andresen—Dæhlin ikke bare vant, men vant *fortjent* — noe engelskmennene med sin sporty innstilling var de første til å erkjenne!

Nå skal vi rent prinsipielt være varsome med å overvurdere betydningen av en enkelt seier. En svale gjør ingen sommer, heter det jo. Men faktum er iallfall at ingen av konkurrentene hadde en slik *stigning* i formkurven som det norske laget fra og med seieren over engelskmennene! Etter at Norge bare hadde scoret 6 poeng i de første 8 rundene (!), tok «Englandslaget» hjem «fullt hus» (dvs. 6 poeng) i de tre siste rundene, til tross for at deres motstandere i disse siste kampene het: *England, Holland og Belgia* — 3 av Europas sterkeste bridgenasjoner!

At den norske seieren over England vakte oppsikt skal være sikkert. På dette tidspunkt under turneringen delte nemlig Norge *åttende og niendeplassen*

(av 11 deltagere!) og ble derfor regnet for å være helt uten sjanser mot England. Men det norske laget spilte strålende godt, og det er morsomt å konstatere at vårt lag fikk en praktisk talt enstemmig anerkjennelse i den utenlandske pressen som vi har hatt anledning til å se.

Den svenske journalisten Jannersten var imidlertid noe betinget i sin anerkjennelse av det norske laget idet han tok den meget vesentlige reservasjon at «Norge hadde også en viss tur med spelen»! Men never mind — faktum er jo at England slo Sverige og tapte mot Norge, og at engelskmennene åpent og ærlig ga uttrykk for at det norske laget hadde spilt strålende godt!

Det faktum at vårt lag i sin beste oppstilling klarte å hevde seg så godt i Paris viser at et topptrimmet norsk elitelag ikke er uten sjanser i neste års Europamesterskap! Seiren over England og innsatsen i de to etterkrigs-turneringer om Europamesterskapet taler sitt tydelige språk. Men da må Norge stille med sitt sterkeste lag for uten det har vi ikke muligheter for å hevde oss ved siden av England og Sverige!

Det er nemlig mange som mener at

Norge denne gangen *ikke* stilte opp med sitt absolutt sterkeste lag. Av rent taktiske grunner avstod vi fra å ta opp dette spørsmål til behandling i våre spalter for Pariserturneringen. Spørsmålet kom dog fram for åpen scene før turneringen gjennom en reportasje av den kjente svenske spiller og journalist Putte Kock. 2 dager for turneringen begynte, refererte han nemlig i sin avis følgende bemerkelsesverdige uttalelser av Norsk Bridgeforbunds president N. M. Nielsen: Etter å ha konstatert at han (Kock) som fotballentusiast er nervøs for en cup-match, fortsetter han: «I Köpenhamn stötte vi emellertid ihop med norske bridgeförbundets ordförande N. M. Nielsen och därefter lugnade sig fotbollsnerverna någorlunda. Vi fick veta, att den norska bridgevärlden saknar Leiferna Christiansen och Petersen i årets EM. Deras partners mislyckades totalt i uttagningen och därigenom föll också Leiferna bort vid nomineringen (!) Altnog — Norge har inte sitt starkaste lag»...

En skarpere prinsipiell kritikk enn den som her framkommer av den uttagning som *et eneste m i g norsk forbundsstyre hadde foretatt like i forveien*, har vi ikke sett! N. M. Niensens uttalelser synes tydeligvis å ha virket stimulerende på svenskene for Kock fortsetter: «Tankarna börjar kretsa kring våra egna chanser, som *ter sig ljusa*».*

I de to siste år har Forbundsstyret forsøkt forskjellige framgangsmåter for å nå fram til et internasjonalt representasjonslag. Vi mener at Forbundsstyret fortjener anerkjennelse for store deler av framgangsmåten under uttagningen. Arrangementet av en seriefinale med deltagelse av de beste lag fra forskjellige deler av landet gir mange og gode impulser også for vårt *innenlandske* bridgenivå. Dertil kommer at kvalifiseringsformen er lagt så nær opp til selve de ordinære konkurranseforhold under et EM, som over-

hodet mulig. Selvsagt kan man diskutere detaljer — viktige detaljer — som f. eks. at et lag gikk direkte til finalen uten en eneste innledende kamp, mens andre lag hadde et *meget* trangt nåløye å passere for å nå samme finale. Men prinsipielt sett inneholder selve kvalifiseringsformen verdifulle momenter.

Det er ganske klart at en eventuell internasjonal fulltreffer ville bety en mektig stimulans for norsk bridge! Derfor gjelder det selvfølgelig å søke å skape det sterkeste mulige representasjonslag. Av den grunn holder vi på prinsippet *fri lagsammensetning* — eventuelt kontra et «kasselag» som englenderne og nå også svenskene er gått over til. Det er helt innlysende at ingen norsk klubb innen sine rekker teller alle Norges absolutte toppspillere. Vårt antagelig sterkeste internasjonale par Sommerfelt—Larssen tilhører f. eks. 2 forskjellige klubber. Gjennom fri lagsammensetning får alle gode spillere en reell og lik sjanse, og systemet er med held anvendt i Sverige under årets uttagninger. Spørsmålet om det beste reservepar er for øvrig løst meget forskjellig. I England omfatter «kasselaget» 7 mann så der blir det ikke aktuelt med flere spillere. I Sverige tok det vinnende lag selv ut reserveparet — altså en form for fri lagsammensetning. I Norge ble det benyttet makkerparberegning, som langt fra er noen ideel uttagningsform i lagturneringer. Endelig gjelder det å få tatt ut representasjonslaget i betimelig tid. Erfaringene fra 1938 — det året Norge vant sin absolutt beste internasjonale plasering — viser jo tydelig nok betydningen av en uttagning i god tid så laget i fred og ro kan finpusse formen og fullføre et hårdt og godt treningsprogram.

Vi skal imidlertid innskrenke oss til i korthet å peke på disse viktige grunnsetninger fordi Forbundsstyret — i henhold til pålegg fra årets bridgeting — har oppnevnt en komité som skal framkomme med forslag til retningslinjer for framtidig uttagning av internasio-

* Alle kursiveringer foretatt her.

Stud. polyt. Bertil Nielsen, København:

En ny scoringsidé.

Den kjente danske bridgeredaktør og turneringsspiller Aksel J. Nielsen har i samarbeid med sin sønn Bertil utarbeidet en ny beregningsmetode for makkerpartturneringer, som nettopp er blitt lansert i selveste Bridge World. Vi bringer her en autoritativ redegjørelse for beregningen som sikkert vil interessere våre turnerings eksperter og klubbledere. Redegjørelsen avsluttes i neste nummer.

I alle land har man i mange år vært enige om at den gjengse poengberegning i makkerpartturneringer (plass-siffermetoden) er alt annet enn retferdig. Alle har vi ergret oss over de uforskyldte nuller. Det gale er ikke, at den som melder en dristig kontrakt eller tar en stor risiko og slipper godt fra det, får topp. Det er helt i orden og bidrar til å gjøre makkerpartturneringer så morsomme. Men det gale er, at denne topp oppnås på bekostning av de tilfældige, uskyldige motstandere i stedet for på bekostning av de par på samme side, som har hatt mindre fantasi eller spilt dårligere. Det slo meg da ganske plutselig, at problemet kunne løses ved å gjøre det til et grunnprinsipp å fordele poeng til N-S og til Ø-V uavhengig av hverandre.

Med dette «stikkord» som utgangspunkt har min sønn Bertil arbeidet med saken på egen hånd og er etter forskjellige forsøk kommet til det system som han beskriver i sin nedenstående artikkel. Min mening om dette nye system er, at dets benyttelse ville bety en revolusjonerende forbedring av makkerpartturneringene, slik at man ikke lenger

behovde å betrakte disse bare som «sjanse-turneringer». Aksel J. Nielsen.

Det er i tidens løp gjort forskjellige forsøk på å finne en retferdigere metode for matchpoengberegning i makkerpartturneringer, men ingen av de forsøkte forbedringer har vært i stand til å eliminere den uretferdighet, som stadig begås over for saksløse par, f. eks. par, hvis motstandere alene (eller sammen med enkelte andre) melder en slem eller utgang — eller alene avholder seg fra å melde en slik, som ikke kan vinnes.

Slike par i defensiven kan som regel ikke utrette annet enn å forsøke å få så mange stikk som mulig, og de bør derfor bedømmes på dette grunnlag. Ganske vist gjelder det å skrape sammen så mange spillepoeng som mulig, men det blir jo også det samme som å oppnå størst mulig antall stikk (begrense antallet av overstikk eller øke antallet av beter).

Da det utmerket godt kan være meldt og spilt på begge sider ved samme bord, skal poengfordelingen til N-S og Ø-V være praktisk talt uavhengig av hverandre — ikke som nå, hvor N-S først gjøres opp, og Ø-V automatisk får det motsatte! La oss derfor først betrakte N-S parene. Ø-V parene gjøres opp baketter på samme måte.

nale representasjonsspillere. Forbundsstyret bygget naturlig nok på turneringsutvalget og valgte Dawes (formann), Buvik, Elvig, Ringen og Wallstrøm til å utrede saken, idet komitéen fikk fullmakt til å supplere seg selv. Etter vår oppfatning ville det vært en en styrke for komitéen om den innen sin midte hadde hatt en av våre mest erfarne internasjonale representasjonsspillere f. eks. Trygve Sommerfelt, Norges framragende lagkaptein i Paris eller R. Halle, som nettopp av Forbundsstyret er utpekt som lagleder i

Helsingfors. Men adgangen til supplerings er vel kanskje valgt nettopp med tanke på en slik utvidelse av komitéen, hvis innstilling vi trygt kan si imøtesees med den største interesse såvel av våre dame- som herrespillere. Vi håper og tror at komitéen under sin energiske formanns ledelse vil finne fram til klare og greie regler for uttagning slik at professor Hagerups berømte uttalelser om «de sig kryssende hensyns relative styrke» ikke skal kunne anvendes om våre internasjonale uttagninger!

N-S parene spaltes opp i to mellomgrupper — de par, som har spillet i egen kontrakt, dvs. vært i offensiven, og de par, som har vært i defensiven. Denne oppdeling må foretas, fordi det

ikke kan finne en umiddelbar sammenligning sted mellom par i offensiven og par i defensiven. Men legg endelig merke til at det foreløpig bare er N-S parene, vi ser på.

Eksempel nr. 1:

Par	nr.	Kontrakt	opn.	N-S — Ø-V	Plass-siffer		BN-metoden	
					N-S	Ø-V	N-S	Ø-V
1	2	N: 5 kl D	÷ 1	100	3	11	5	7
3	4	N: 5 kl	÷ 1	100	3	11	1	7
5	6	N: 3 gr	3	400	12	2	12	8
7	8	N: 3 gr	4	430	14	0	14	6
9	10	S: 5 ru D	÷ 2	300	0	14	1	8
11	12	S: 5 ru	÷ 1	50	6	8	5	4
13	14	S: 3 ru	3	110	9	5	9	8
15	16	S: 2 ru	3	110	9	5	9	8

Legg merke til, at alle N-S parene er i offensiven, ingen i defensiven. Det blir derfor ikke tale om noen oppdeling, fordi defensivgruppen ikke inneholder noen par. (For Ø-V parene er det omvendt — alle er i defensiven, og offensivgruppen forsvinner.)

Par i offensiven får poeng (MP) etter det antall spillepoeng som de har oppnådd etter den alminnelige plasssiffermetode, forutsatt at kontrakten er vunnet.

I eksempel 1 skal parene 5, 7, 13 og 15 dele 14-12-10-8 MP og får da henholdsvis 12, 14, 9 og 9 MP.

For å unngå grandfanatisme kan man om ønskes sette det fjerde trekk i grand lik 20.

Et par, som blir doblet og vinner skal naturligvis ikke nyte godt av det på bekostning av de andre par, som ikke er så heldige å bli doblet. Mens det for det par, som har foretatt den mislykkede dobling, regnes med det fulle avgitte antall spillepoeng, skal der for det doblede par ikke tas hensyn til de ved doblingen oppnådde ekstra-poeng. Herfra er det to unntagelser:

a) Når et par er doblet til utgang (f. eks. N: 3 spar D) og vinner et antall trekk, som normalt svarer til utgang, får det selvfølgelig utgang plus trækverdi (3 spar D + 5 utenfor farensonen, gir Nord $300 + 5 \times 30 = 450$, mens Ø-V ved samme bord taper $180 + 200 + 50 + 300 = \div 730$).

b) Hvis et par er doblet, får paret foruten trekkverdien også poengene for utgang (eventuelt ytterligere for slem), dersom det i stikk og spillepoeng oppnår, hva det svarer til det (4 spar RD + 6: $480 + 400 + 50 = 1230$, som er mer enn lilleslem: 980, altså noteres for offensivparet 980, men for det doblede par ÷ 1230).

I tilfelle av bet noteres totalpoeng, men de offensive par bedømmes innbyrdes etter antallet av bet, dvs. uavhengig av motpartens dobling. (Ved redobling — selvforskyldt ulykke — dog sammenligning ved hjelp av totalpoeng.)

I eksempel 1 fikk de fire beste par 14-12-10-8 MP til deling. Parene 1 og 11 deler 6-4 MP, dvs. får hver 5 MP, og endelig deler parene 3 og 9, der er gått to bet, 2-0 MP, dvs. får hver 1 MP.

Par i defensiven deles opp i undergrupper, etter som de har spilt mot en kontrakt i grand, spar, hjerter, ruter eller kløver. Innen for hver undergruppe plasseres parene omkring middel på grunnlag av antallet av stikk. Inndelingen i undergrupper er nødvendig, da man f. eks. ikke kan si om fire stikk tatt imot en grandkontrakt er bedre eller dårligere enn tre stikk tatt imot en sparkontrakt.

I eksempel 1 er det tre undergrupper: Par 2 og 4, som spiller mot kløverkontrakter, grandgruppen — par 6 og

8 — og endelig rutergruppen bestående av par 10, 12, 14 og 16. Innen for grandgruppen går man ut fra middel 7 MP og lar par 8 (tre stikk) avgir 1 MP til par 6 (som fikk fire stikk). I rutergruppen er det fire par, der skal plases omkring middel, og de skal derfor dele 10-8-6-4 MP. Par 12, som fikk tre stikk, får 4 MP, mens parene 10, 14 og 16 (med fire stikk) får 8 MP hver. Kløvergruppen venter vi litt med.

Ennvidere kan det være tale om følgende tre reguleringer:

1) *Regulering som følge av dobling* foretas innen for defensivgruppen mellom en doubler og hvert ikke doblende par i samme undergruppe, som har hatt like så god grunn til å doble, dvs. spilt imot en kontrakt på samme eller høyere nivå. Fra hvert slikt par mottar dobleren 1 MP, hvis doblingen har betalt seg (kontrakten betet), og såfremt dobleren ikke allerede har mottatt 1 MP fra vedkommende par på grunnlag av stikkantallet. Hvis det ikke burde være doblet (kontrakten vunnet), avleverer dobleren omvendt 1 MP, hvis han ikke allerede har gjort det.

Innen for kløvergruppen i eksempel 1 får par 2 og 4 middel, idet den innbyrdes regulering for stikk og dobling opphever hverandre. Ennvidere sees, at par 12 ikke avgir noe MP til par 10 på grunn av doblingen, da 1 MP allerede er avgitt i henhold til stikkantallet. Vi er nå ferdige med eksempel 1. Avvikelsene mellom alm. plasssiffer og BN-beregning er ikke så store for N-S parenes vedkommende, men varierer til gjengjeld fra 3 til 6 MP for Ø-V parene, som etter den gamle metode synes fullstendig prisgitt fiendens disposisjoner. Når man tar i betraktning, at man må regne med å være i defensiven i halvdelen av spillene, forstår man, hvor tilfeldig den gamle plass-sifferberegning virker!

2) *Regulering som følge av redobling* finner sted mellom offensive par. En redobler, som vinner sin kontrakt, mottar 1 MP fra hvert par, som spiller i samme farge og liksom godt kunne ha redoblet, dvs. spilt i en kon-

trakt på samme eller lavere nivå. Omvendt, hvis kontrakten blir betet. Forutsetningen er som ved 1), at intet par avleverer mer enn 1 MP til et annet.

3) *Regulering mellom to par ved samme bord:* Hvis et par er alene om å miste en utgang eller slem ved enten ikke å melde den eller melde for høyt (!), avgir det 2 MP til *motstanderne ved samme bord!* Denne regel spiller ikke noen rolle på regnskapet, men er nærmest en oppmuntringspremie for vellykkede forhindringsmeldinger, bluffmeldinger m. m. Ved større antall bord (10 og derover) bør reguleringen være 15 % av maksimum (avrundet) og bør egentlig kunne foretas mellom parene ved to bord i stedet for ett.

Disse tre reguleringer forekommer meget sjelden og er så enkle, at man nesten alltid kan overse dem i hodet og straks for hvert par notere scoren «grunnscoren», liksom ved alm. plasssiffer. Grunnscoren er altså den score, parene får ifølge ovenstående regler! Er enten alle N-S par i offensiven eller alle i defensiven, gir grunnscoren de endelige resultater. Statistikken viser, at dette er tilfellet, altså at spillet faller på samme side ved alle bord, i ca. 50 % av spillene. Ved å benytte ovenstående beregning i disse spill (hvor eventuelt reduksjon (ikke reguleringen) for dobling kan droppes) og alm. plasssiffer i resten fås en variant av min metode, som med et minimum av ekstraarbeide (kanskje 20 % i vedkommende 50 %, dvs. 10 % i samtlige spill) eliminerer over halvdelen av de uretferdigheter, som begås etter gammel plass-sifferberegning, og som kan elimineres. (I spill hvor begge parter har anledning til å melde og få spillet, begås i regelen ikke så store uretferdigheter som i de spill, hvor bare den ene part har kort til å ta spillet.) Denne variant vil jeg anbefale å benytte, når det er ti eller flere bord i rekkene. Det må bemerkes, at melde- og spilletaktikken i bridge ikke endres ved min metode, således at det ikke skjer noen ulemper ved å ha to noe forskjellige beregningsgrunnlag.

Fortsattes i neste nr.

Major Johannes Brun

feirer den 1. september 25 års jubileum som bridgetredaktør i Aftenposten. Major Brun inntar en enestående posisjon innen norsk bridge. Han er æresmedlem av vårt forbund hvis start han har innlagt seg de største fortjenester av og hvis president han har vært. Han er en av våre mest framragende internasjonale spillere hvis opptreden alltid kastet glans over laget. I Wien ble han således tildelt den utmerkelse som var oppsatt til «the most distinguished player». Videre er han flerårig Norgesmester m. m.

Som redaktør har major Brun vunnet den dyppeste respekt for sin alltid rolige, behagelige og saklige behandling av ethvert spørsmål som oppstår, og gjennom årene vil hans leserne ha gledet seg over de mange poengrike og morsomme spill han har kommentert konsist og klart. Vi bringer major Brua våre hjerteligste gratulasjoner.

Forandringer i Culbertsons system!

I siste nummer av Bridge World finner vi 2 endringer i Culbertson 1949: 1)

Det første tilfelle gjelder meldingene etter grandåpning. Ifølge Culbertson 1949 er som kjent Syds sparmelding *krav* i følgende situasjon:

Nord:	Øst:	Syd:	Vest:
1 gr.	pass	2 ♠	

Dette var jo stikk motsatt tidligere gjeldende regler hvor Syds melding var det svakeste svar (bortsett fra pass selvfølgelig) som Syd overhodet kunne avgi.

Hvis derimot Øst blander seg inn i meldingene etter Nord's grandåpning hevdet Culbertson med stor styrke at Syds fargemelding skulle avgis på svake kort og følgelig ikke være forcing!

Eks.:

Nord:	Øst:	Syd:	Vest:
1 gr.	2 ♣	2 ♠	

I dette tilfelle gjaldt fremdeles den gamle regelen om at fargemelding etter grandåpning betød svakhet. Det var jo vanskelig å se sammenhengen i disse to avvikelserne, men Culbertson framholdt forskjellen så sterkt at det ikke var mulig å anse det for en forglemmelse at denne siste meldingen skulle være svak.

Bridge World protesterer kraftig mot denne forskjell i Culbertson 1949, og uttrykker seg temmelig skarpt. Forskjellen må bero på en alvorlig feil skriver bladet. Det er, heter det videre, ytterst ulogisk å behandle disse to meldesituasjoner så forskjellig. Et av de viktigste alminnelige prinsipper i bridge er jo at en fri melding (avgitt etter at motparten har blandet seg inn i meldingsforløpet) er sterkere enn en melding som avgis etter pass fra motparten. Hver eneste mesterspiller som er spurt har erklært seg enig i dette prinsipielle syn og bladet har spurt ikke mindre enn 14 amerikanske toppspillere.

Bridge World har forelagt sin protest for Culbertson som har bøyet seg for den. *Etter Culbertson 1949 er dermed begge de foran nevnte fargemeldinger fra grandåpnerens makker krav.*

2)

Det neste spørsmål gjelder utspill fra K, 10, x, i makkers meldte farge. Ifølge tidligere Culbertson er kongen det riktige utspill, men Josephine Culbertson hevder at denne regel er antikvert og vil bli forandret. De fleste virkelig gode spillere, skriver hun, er gått over til å spille *liten* i dette tilfelle såvel i farge- som i grandkontrakter, bortsett fra de tilfellene hvor det er av betydning å få se blindemann.

Denne forandringen kommer ikke overraskende. Svært mange av våre beste spillere er forlengst gått over til å spille ut en *liten* i denne situasjon og denne endring vinner derfor sikkert lett innpass hos oss.

♠ ♥ ♦ ♣

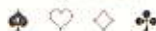
EN BRIDGEPRAT MED HALLE

♠ ♥ ♦ ♣

Avdøde S. J. Simon har skrevet en festlig bok om hvorfor man taper i bridge. Jeg vil råde alle til å lese den, men uten dermed å ville innestå for at man kommer over på gevinstsiden etter å ha gjort det. En annen fremragende kortkunstner som også er vandret bort, nordmannen Trygve Prøsch, sa en gang at charmen ved alt kortspill er at man aldri kan være sikker på å vinne. I dannet selskap i U.S.A., fortalte han meg, spilles poker på den måten, at fire toere slår royal straight flush, men må kapitulere overfor fire treere eller andre sterkere kombinasjoner. Poenget er at ingen skal føle seg sikker på at kassen er hans.

Alle kan tape i bridge, og selv de presumptivt beste må forsones seg med, at det ikke skyldes uflaks alene. Hvis man bare kunne finne ut hvorfor man taper, var problemet løst. Men det er uløselig. Simon fant en morsom boktittel og skrev et par hundre sider morsom tekst, men tross alle gode råd og nyttige vink han ofret på sine lesere, taper de like fullt. Jeg mener at de beste blant dem taper like fullt, de mindre gode vil selvfølgelig ha lært et og annet, som kan spare dem for de værste tabber, slik som bridgebøker flest.

Og her er vi ved det jeg tenkte å skrive litt om: hvorfor taper de beste? F. eks. våre representasjonsspillere? Svaret gir seg på en måte selv: fordi de ikke er gode nok. Men det er likevel bare en omskrivning, hvorfor er de ikke gode nok, kan man like gjerne spørre.

Denne artikkel er skrevet på bakgrunn av Europamesterskapet i Paris. Hvordan skal vi tolke resultatet?

Resultatet bekreftet, hva jeg ofte har vært inne på, at tyngdepunktet i

vår verdensdels representasjonsbridge er forflyttet fra Mellom-Europa til Norden. Det er gledelig, men sett fra et norsk synspunkt trenger selve kjensgjerningen et visst supplement, som ikke er bare oppmuntrende. For det første: Mellom-Europa var i det hele tatt ikke med, både Østerrike og Ungarn, som hørte til førkrigstidens hyppigste vinnere, fikk ingen sjanse til å vise hva de evner i dag. Heller ikke Jugoslavia, som ble nummer to i det siste mesterskapet før krigen. Det betyr at Nordens annen, tredje og fjerde plass ble oppnådd uten konkurranse med nettopp de lag, som før krigen var våre overmenn.

For det annet: England dokumenterte seg i år som i fjor som Europas beste bridgenasjon, ubestridt og ubestridelig. Dette er et vesentlig moment i betraktning av at vi før krigen som regel beseiret det engelske landslag. For det tredje: Sverige bekreftet igjen, at toppnivået på den andre siden av Kjølen ligger høyere enn på denne. Også dette er vesentlig, fordi vi oftest plasserte oss foran svenskene i førkrigsårene. For det fjerde: Danmark kom foran Norge, for første gang på lenge i en viktig internasjonal turnering.

Det er på denne bakgrunn jeg stiller spørsmålet: hvorfor taper vi i bridge? Det kan naturligvis sies, at det laget vi stilte ikke var vårt beste. Personlig er jeg heller ikke i tvil om, at Leif Christiansen og Falck-Pedersen burde vært med. De har vært vårt desidert beste par gjennom de siste 6—7 år, og slike småting at de også i denne sesong hadde vunnet elite-mesterskapet og kretsmeesterskapet i Oslo og dertil et skarve Norgesmesterskap burde ikke gjort dem mindre skikkert. Men det er en ganske annen historie, som det allerede har vært skrevet

nok om her i bridgemagasinet. De hadde fortjent å komme med, men jeg tror ikke at vi hadde distansert England eller Sverige av den grunn. Det viste fjorårets resultater.

Vi kommer altså ikke utenom det opprinnelige problem: hvorfor taper vi i bridge. Og vi kan forenkle det ved å holde britene, som vi bare møter en gang om året og som jeg for min del ikke kjenner så meget til, utenfor. Men hvorfor taper vi mot svenskene? Som vi møter stadig, som vi kjenner ut og inn, og som gang på gang viser seg som våre overmenn?

Årsaken er neppe at svenske elite-spillere generelt sett *spiller* bedre enn våre. Jeg er en stor beundrer av *Werners* skarpe posisjonsblikk og psykologiske følsomhet, av *Wohlins* kjelige og usvikelige analyse eller *Kocks* uforstyrrelige ro og sikre nervebeherskelse i alle situasjoner. Jeg vet også at *Lilliehøök* er en usedvanlig god spiller. Men jeg vet også at *Robert Larssen* mestrer det samlede repertoar vel så godt som noen av dem. I sine beste stunder er han utvilsomt Nordens beste spiller. Nå, ikke alle stundene hans er like gode, men det er iallfall ikke spilleteknikken det skorter på. *Falk-Pedersen* i form, — hva han riktignok ikke alltid er — er av noenlunde samme klasse, og nestoren innen norsk turneringsbridge, *Trygve Sommerfelt*, skulle heller ikke trenge noen instruksjon i kortføring. Men hvorfor slår svenskene oss?

Bristen må åpenbart søkes på medefronten. Her er det flere iøynefallende svakheter på norsk side. Enkelte av dem kan kanskje overvinnes ved metodisk trening og sikrere innarbeidet systematikk, mens andre — er jeg redd for — hører til så å si strukturelle misdannelser i selve temperamentet. Til den første gruppe hører f. eks. nordmennenes iøynefallende usikkerhet når det gjelder *mellommeldinger*. Etter motpartens åpning opphører likesom ethvert system. Av og til slenger man inn en melding på knekten fjerde, neste

gang passer man på ess, konge, dame femte. Mellommelderens makker sier en grand undertiden på halvannet honnørstikk, undertiden på tre. Eller melder egen farge, hvilket av og til betyr at makkers farge ikke passer ham, av og til at han nettopp har tilpasning til den. Også *stampemeldingene* er lite systematisert. Det går på intuisjon, hvilket oftest er ensbetydende med slump.

Men alt dette kan som sagt justeres, bare man gider. (Svenskene gider mer enn vi gjør, men det er en ting for seg.)

Verre med den andre gruppen jeg har nevnt. Feilene her bunner i spillernes temperament, som dessverre er temmelig ens hos de fleste av dem. Det henger sammen med, at størsteparten av våre representasjonsspillere er utgått fra *Astra*, hvor noen toneangivende kortkunstnere i sin tid gjorde hva det falt dem inn. De kom nesten alltid ned på *bona*, og ble bestyrket i den tro, at alt går på en eller annen måte. De mange seire utviklet en *suffianse*, som kunne virke frapperende, men som i lengden ikke var sunn. Deres innstilling til sin egen og kortenes *yteevne* ble ikke bare optimistisk, men direkte sangvinsk, og denne innstilling, parett med en tilsvarende nedvurdering av en hvilken som helst motpart, ble *Astraelitens* stil, som smittet over på andre. Jeg mener ikke at den er der fremdeles. Men noe av mentaliteten henger igjen. Og gir seg utslag som kan være noe av forklaringen på det problem jeg startet med.

Et norsk representasjonslag er mer *sjansebetont* i meldemåten enn våre svenske konkurrenter. Det pleier jo å gå, som regel. Men gjør det egentlig det, som regel? Gjennomgående presses kortene for hardt. Det meldes for mange slemmer, som det alltid er morsomt med, men den tid er forbi da man kunne trylle flere stikk ut av en hånd enn den egentlig er god for. Det dobles for ofte på ren mistanke, også *griskheten* er en levning fra gamle dager som ikke synes å være helt overvunnet. Kortvurderingen i vanskelige grensetilfelle

er som regel ønskebetonet: hvorfor skal ikke makker ha det kortet jeg mangler. Eller, hvorfor skal ikke finesen gå. Jeg kunne nevne minst ti av nåværende og tidligere Astraspillere, som brukes på våre representasjonslag, som alle mer eller mindre representerer den optimistiske typen. Jeg kan knapt nevne en som representerer det motsatte. Forcingklubben hadde en ganske annen stil, og det er synd at den ikke har gitt seg mer varige uttrykk. Det er betegnende at Sommerfelt, som i sin tid med rette ble regnet for en dristig melder, faktisk er den forsiktigste i relasjon til de andre.

♠ ♥ ♦ ♣

La meg til slutt ta det forbehold, siden det ikke er en ting som ikke kan misforstås, at det jeg her har sagt, ikke er ment som kritikk i noen odios betydning av ordet. Det er mine gode bridgevenner jeg her har skrevet om, både de jeg har navngitt og de jeg bare har tenkt på, og jeg er overbevist om, at vi ikke blir mindre gode venner heretter. Vi har alle våre feil, — og som gammel Astra-spiller lider jeg for min del under alle de jeg her har nevnt, — og vi må alle finne oss i å bli ransaket så kritisk som mulig. Vi får trøste oss med at så lenge det er kritikk er det håp. I sine beste øyeblikk kan norske landslagsspillere prestere det helt fremragende, som f. eks. Leif Christiansen i dette spillet:

♠ Kn 3 2
 ♥ Kn 6 5
 ♦ E 9 4 3
 ♣ E 5 4

	N	
V		O
	S	

♠ E K D 6
 ♥ E 7 4
 ♦ K Kn 10 2
 ♣ K 7

Christiansen satt Syd og spilte 6 ruter i en match mot Holland for krigen. ♣ D kom ut.

Christiansen fikk sine 12 stikk, hol-

lenderne ved det andre bordet — som havnet i samme kontrakt — gikk bet.

Hvorfor?

Kontrakten er tilsynelatende avhengig av ruterfinessen og det kan synes som det rene gjettverk hvilken vei den skal tas. Hollenderne plaserte ♦ damen hos Øst — og gikk bet. Han stjal den tredje kløver med ♦ 2, gikk inn på bordet via ♠ kn. og tok ruterfinessen. Vest hadde damen, og hjertertaperen ga beten.

Leif Christiansen plaserte ♦ damen hos Vest. Hvorfor? Fordi han da kunne vinne selv om den satt fjerde, hva den her også gjorde. Sitter den nemlig fjerde hos Øst, er kontrakten håpløs. Dette spillet glemmer jeg aldri, det er analytisk fullt på høyde med følgende av europamesteren Terence Reese som jeg forleden leste om:

♠ E 10 8 4 2
 ♥ 10 4
 ♦ E 8 6 2
 ♣ E 3

	N	
V		O
	S	

♠ K Kn 9 5
 ♥ 2
 ♦ D Kn 9
 ♣ 10 9 6 4 2

♠ D 7 3
 ♥ Kn 9 8 6
 ♦ K 10 5 4 3
 ♣ 8

♠ 6
 ♥ E K D 7 5 3
 ♦ 7
 ♣ K D Kn 7 5

Syd spilte 6 hjerter, Vests utspill var ♦ D.

999 av 1000 spillere ville ha gått bet i og med at både hjerterne og kløverne er vrangere enn de har lov til å være.

Ler De av poenget? En safety-play-variant som stiller alle andre i skyggen?

Syd skal trekke en runde trumf, så ♣ ess og en liten kløver fra bordet.

Da har han iallfall gjort det som kan gjøres.

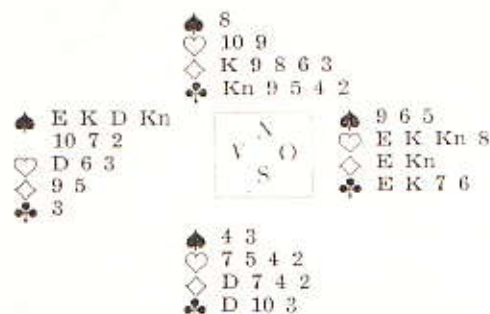
Men alt dette er utenomsnakk, hører jeg leseren si, kom med et spill som anskueliggjør svenskenes overlegenhet på meldefronten og alt det stygge du har sagt om norske representasjonsspillere.

måtte vinne — og vant! — for å bli Europamestre.

Og så har vi gjemt omtalen av vårt eget lag til slutt: «Norge hadde 3 absolutte stjernespillere, hvorav den ene var en av forgrunnsfigurene fra Europamesterskapet i Haag 1939» er Times karakteristikk. Og i «Dansk Bridge» konkluderer Kaalund-Jørgensen: «Mens Sommerfelt—Larssen og Andresen—Dæhlin gjennomgående spilte ypperlig og bl. a. var de eneste som beseiret englenderne (og det endog i stor stil) manglet de øvrige spillere tilsynelatende den nødvendige rutine i internasjonale matcher».

Den store kampen mellom England og Norge har forresten vært gjenstand for en egen artikkel i The Times hvorav vi hitsetter:

Mange av tilskuerne i Paris var av den oppfatning at det engelske laget spilte for passivt mot Norge mens forholdet i virkeligheten var det at laget spilte korrekt og omhyggelig mot konkurrenter som var beredt til å ta sjanser, for nordmennene visste at uten dette var det ikke mulig å slå det sterke engelske laget. Ta som eksempel følgende spill:

Times anfører merkelig nok dette spillet som eksempel på at nordmennene tok sjanser. Andresen—Dæhlin meldte 7 grand uten innblanding fra motparten etter at Dæhlin som Øst hadde åpnet med Halles 2 kløver og Andresen etter først å melde sin farge (spar) gjennom Blackwood konstaterte tilstedeværelsen av alle 4 ess. Engelskmennene Konstam og Harrison—Gray

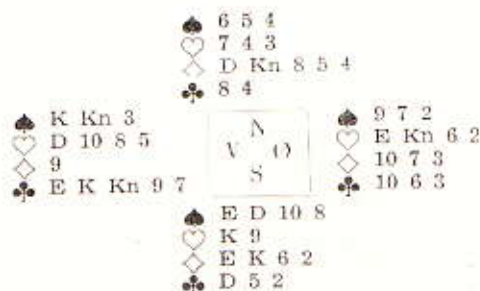
stanset derimot i 6 spar etter følgende meldingsforløp:

Nord:	Øst:	Syd:	Vest:
pass	1 ♣	pass	1 ♠
2 ♦!	3 ♦	pass	5 ♠
pass	6 ♠	pass	pass!
pass			

Meldingsforløpet trenger kommentar. Englenderne spiller Culbertsons gamle 4—5 grandkonvensjon, som Culbertson i Gold Book 1949 har forlatt til fordel for Blackwood. Derfor kan ikke Vest si 4 grand og må i stedet antyde slemmuligheter med 5 spar. Robert Larssens 2 ruter melding får en overraskende kommentar: først karakteriseres den som «en meget dårlig melding» hvoretter avslutningen lyder: En viss del av skylden for at Øst—Vest ikke nådde storeslemmen har også Nord's 2 ruter-melding! Referenten er øyensynlig ikke klar over at Bols i Englands kampen var i «førkrigsform» med overraskende meldinger snart på sterke og snart på svake kort så han gang på gang «rotet til» meldingsforløpet. Taktisk sett var derfor hans dristige ruter melding en smart manøver som i høy grad bærer sin del av skylden for at Europamestre ikke nådde storeslemmen.

Den generelle betraktning at Norge her meldte hardt og englenderne omhyggelig korrekt kan vi derimot ikke være enig i når Øst—Vest har alle toppkontroller og 14 kompakte stikk! Etter vår oppfatning er det en regelrett feil — og det kan selv den beste begå — ikke å nå storeslem her.

Times behandler så følgende spill:

Ved begge bord åpnet Vest med 1 kløver. Øst meldte 1 hj. og Syd dobbelt. Andresen som satt Vest meldte øyeblikkelig 4 hj. som ble passet rundt Harrison-Gray som satt Vest ved det andre bordet, redoblet. Nord meldte 2 ruter. Øst og Syd sa pass og Gray hoppet til 3 hjerter. Denne hoppmelding er ikke kravmelding etter det engelske Acoll system som spillerne brukte. Det er riktignok en meget sterk melding, men den viser samtidig at hånden er meldt fullt ut. Acoll slagord er nemlig at hver spiller «melder sin egen hånd fullt ut og ikke lar partneren melde for seg!» Konstam som satt Øst sa pass. Han hadde nærmest følelsen av å ha meldt vel meget i første melderunde og hadde absolutt intet å gå videre med.

Det første spillet ga Norge 6 poeng og det annet 4 poeng hvilket til sammen gir 10 poeng — det vil si den norske ledelse etter første halvrunde. Etter vår oppfatning er det dog ikke riktig å karakterisere disse gode norske spill som sjansebetonte. Det første er en regelrett storeslem som bør meldes og det annet viser en meget god situasjonsoppfatning av Andresen.

Einar Werner forteller om et usedvanlig godt motspill som viser Kock—Werners klasse:

♠ K Kn 9	♠ E D 5 3											
♥ E Kn 2	♥ 10 7 3											
♦ K 7 3	♦ 10											
♣ E 8 4 3	♣ D 10 9 5 2											
	<table border="1" style="border-collapse: collapse; width: 60px; height: 60px; margin: auto;"> <tr><td></td><td>N</td><td></td></tr> <tr><td>V</td><td></td><td>O</td></tr> <tr><td></td><td>S</td><td></td></tr> </table>		N		V		O		S		♠ 10 8 6	
	N											
V		O										
	S											
		♥ 9 8 6 5										
		♦ Kn 6 4										
		♣ K 7 6										
	♠ 7 4 2											
	♥ K D 4											
	♦ E D 9 8 5 2											
	♣ Kn											

Meldinger:

Øst:	Syd:	Vest:	Nord:
Kock	Filarski	Werner	Cats
pass	1 ♦	pass	1 ♠
pass	2 ♦	pass	3 ♣
pass	3 gr.	pass	pass
pass			

Det er ikke lett for Vest å skulle spille ut. Spar og hjerter er ikke aktuelle etter meldingsforløpet og i hjerter, som er eneste umeldte farge, er det ikke fristende å spille ut når man har dobbelt hold. Werner valgte derfor å spille ut ♣ 3. Kock stakk med kongen og returnerte ♥ 5. Filarski la kongen og Werner stakk med esset. Det hadde kanskje vært like godt å lasjere, men allerede nå begynte massevis av truende innspillvarianter å dukke opp. En sluttspillekspert som Filarski ville nok ikke unngå å finne variantene!

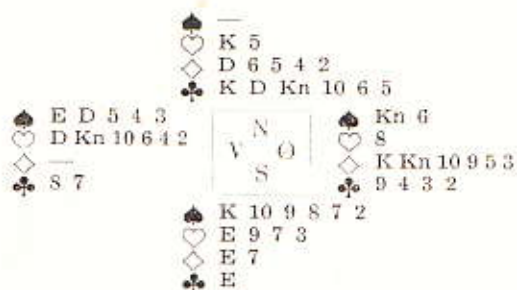
Men situasjonen er fremdeles ikke særlig behagelig. Filarski har tydeligvis en lang ruterfarge etter meldingene å domme og dessuten hjerter D. Det var et viktig inntak som måtte presses ut og Werner returnerte derfor ♥ k n e k t.

Filarski bestemte seg nå til å forsøke å godspille kløverfargen på bordet. Han fortsatte med liten spar, men da begynte Werner en nydelig avblokering! Han la ♠ k n e k t og nå gjorde Filarski en grov feil: Han tok finessen med ♠ d a m e. Lasjerer han er spillet fremdeles hjemme med 3 stikk i spar, 2 i hjerter, 1 i ruter og 3 i kløver.

Filarski fortsatte med kløver. Werner stakk med esset og fridde seg i hjerter hvorved han samtidig godspilte Kocks fjerde hjerter. Filarski innkaserte sine kløverstikk og fortsatte med ♠ ess. Werner avblokkerte imidlertid ♠ konge, for legger han sin lille spar, blir han spilt inn og må spille ruter opp til Syds saks. Filarski som nå hadde 7 stikk tok en desperat sjanse på at ruterfinessen skulle holde, men Werner stakk med ♦ K. og kunne — som han sier — fornøyd spille Kock inn på ♠ 10! Vi synes virkelig han hadde god grunn til å være fornøyd, for motspillet var førsteklasses.

Ved det andre bordet spilte Lilliehøek—Wohlin 3 ruter som de vant og Sverige vant 4 EBL. på spillet.

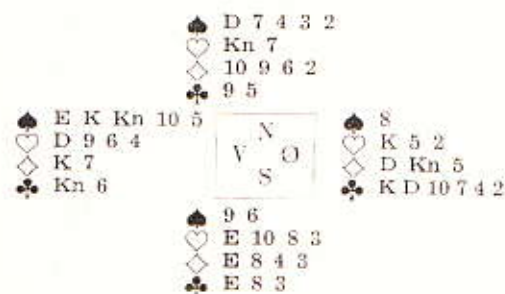
Det neste spillet vidner også om Werners gode situasjonsoppfatning:

Filarski, som satt Syd, var kommet i 4 spar og Werner med Vests kort skulle melde. Han sa pass. Hvorfor doble, sier Werner, selv om det er fristende med 5 trumf og en hjerterfarge som vil pumpe spillerens trumf, når jeg ikke vet noe om en mulig kløverkontrakt? Resultat 5 betes!

Ved det andre bordet spilte Lilliehøek—Wohlin 6 kløver. Vest doblet og Øst spilte ut ♦ knekt. Syd la liten og Vest stjal. Nå gjorde imidlertid den berømte Goudsmit som satt Vest den store feilen å fortsette med ♠ E. Som det sitter kan sparfargen da godspilles og det ble også gjort. Resultatet ble derfor at Sverige til sammen vant 1340 poeng på spillet eller hele 9 EBLpoeng.

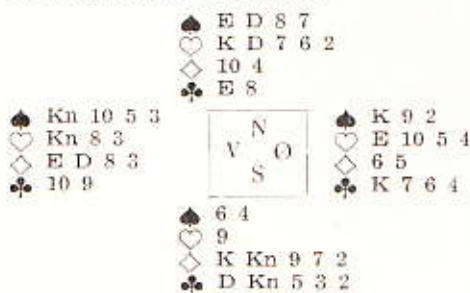
At også engelskmennene behersker motspillet kunst viser følgende spill:

Motparten var havnet i 3 grand spilt av Øst. Syd spilte ut ♦ 3 som Vest stakk med kongen. Han fortsatte med ♣ kn, som han fikk beholde. På neste kløver la Øst kongen og Syd stakk med esset. Fortsettelsen var ♠ 9. Vest tok ♠ K og fortsatte med ♠ E i det forgjeves håp at damen skulle sitte annen. Så fulgte liten hjerter til Østs konge, men Syd stakk over med

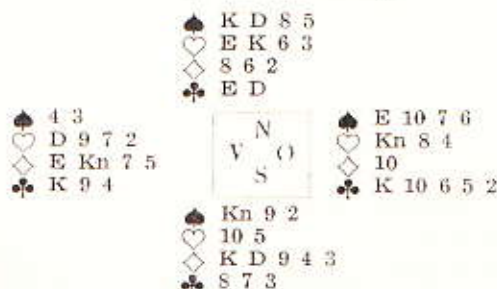
ettet og returnerte liten hjerter. Vest stakk med damen og Nord's knekt falt. Nå kom ruter til Østs dame, men Syd hadde også dette esset og stakk over påny. Han innkasserte sin stående ♥ 10 og spilte så slik at Vest måtte spille opp til hans sparsaks.

Dansken Tegner gjennomførte også et meget pent motspill:

Ved begge bord ble kontrakten 2 spar spilt av Nord. Mens dansken Elsee Jensen bare gikk 1 bet, var Tegnens gode motspill skyld i at belgieren Wilmotte gikk hele 3 betes! Tegner spilte som Øst ut ♦ 6. Hans makker Folkmann fikk for damen og esset og tredje ruter stjal Tegner med ♥ 2. Han fortsatte nå med ♠ konge! Nord stakk med esset og spilte ♥ K. Tegner stakk med ♥ E og fortsatte med ♠ 9. Takket være dette effektive motspill, ødela han blindemanns stjelemuligheter og spilleren gikk 3 betes.

Vi avslutter så med et spill fra de danske damenes kamp mot de engelske. Det viser en pen avblokering:

Nord:	Syd:
1 ♠	1 gr.
3 ♥	3 ♠
3 gr.	

Svenskenes meldesystem.

I begge de to siste Europamesterskap har de svenske spillerne Kock—Werner og Lilliehöök—Wohlin imponert ved sine gode meldinger. Riktignok meldte svenskene temmelig villt mot England i Paris, men det kan uten tvil føres tilbake til spørsmålet nerver, for mot motstandere som de ikke anså så farlige som England meldte svenskene usedvanlig godt.

Det kan derfor ha sin store interesse å se litt nærmere på de prinsipper som de svenske spillerne gjør bruk av. Vi begynner med

Lilliehöök—Wohlins meldesystem.

Dette par anvendte Culbertsons system med følgende unntagelser:

- 1) *Svake 3- og 4-åpninger.* Åpneren har en svak hånd med en lang trumfarge uten særlig honnørstyrke.
- 2) *Grandåpninger etter Gold Book 1934.* Hvis makker svarer 3 kløver, kan dette være en konvensjonell melding som ber åpneren om å melde sin lengste farge.
- 3) *Slemkonvensjoner:* Blackwood, den store frie 5-grand og spørremeldinger med logiske svar.
- 4) *Herbertavslag* etter 2-åpninger og lignende kravmeldinger.
- 5) *Meldbare farger.* Enhver farge som inneholder 4 kort er meldbar (f. eks. 5, 4, 3, 2). Makker må minst ha 4 kort i fargen for å kunne støtte.
- 6) *Psykiske meldinger* anvendes. Åpningsmeldinger i første og annen hånd er vanligvis korrekte.
- 7) *Svarene 2 og 3 grand* etter åpningsmelding viser fordelingen 4-3-3-3 med 4 kort i åpnerens farge.

Vest spilte ut \diamond 5 som Syd stakk med damen. Så fulgte spar til Nords dame. Øst stakk med esset og returnerte \clubsuit 5. Nord fikk stikket for \clubsuit D og fortsatte med \diamond 8. Da Øst viste renons lot Syd återren løpe til Vests knekt. Vest returnerte meget pent \clubsuit konge! og denne avblokering drepte kontrakten.

8) *EFOS-systemet* (The Economic Forcing System).

Forste melderunde:

1) Åpningsmeldingene er i overensstemmelse med Culbertsons system bortsett fra

- a) en meldt farge inneholder minst 4 kort,
- b) for å kunne åpne med den laveste av to nabofarger, som er fordelt 4-5 kreves tillegg i styrke. Denne regel gjelder også fargene hjerter og kløver.

2) *Svarhånden som kaptein.* I tilfelle svarhånden anser det ufordelaktig å gi noen opplysninger om sin egen hånd, kan han ta ledelsen og undersøke åpnerens styrke og fordeling. Dette gjør han ved å melde *laveste tilgjengelige kravmelding*. — Alt uten hensyn til om han har noen ting i denne fargen eller ei. I første melderunde skjer dette ved å melde fargen umiddelbart over åpnerens (f. eks. 1 ru. — 1 hj. eller 1 sp. — 2 kl.). I senere melderunder skjer det ved å melde en hvilken som helst reversmelding eller ved en ny farge på 3-trinet.

3) Disse «laveste tilgjengelige kravmeldinger» fra svarhånden gir ingen opplysninger om lengden av fargen eller — på 1-trinet — om hans styrke. De er helt konvensjonelle meldinger som bare forlanger opplysninger av åpneren.

Anden melderunde.

Åpnerens videre meldinger er følgende:

- a) Med 4 kort i svarhåndens meldte farge, støtter han fargen 1 gang. Denne melding er alltid en *styrkemelding* (enten i honnørstyrke eller fordeling).
- b) Ny fargemelding. Medmindre åpneren har en ujevn fordeling, må fargen ligge over svarhåndens eller inneholde minst 5 kort. Med ujevn fordeling meldes grand. Se punkt e).

- c) Åpningsfargen gjentas som regel bare hvis den inneholder 6 kort.
 d) Hoppmelding i alternativene b) og c) gir uttrykk for tilleggsstyrke. Men svarhånden har adgang til å si pass.
 e) Er ikke noen av de foranstående alternativer brukbare, meldes 1 eller 2 grand, alt etter hvor sterk åpneren er. Grandmelding viser for øvrig jevn fordeling: 5-3-3-2, 4-4-3-2, eller 4-3-3-3.

Tredje melderunde:

- 5) Forutsatt at svarhånden avgir en ny kravmelding, skal åpneren:
 a) vise en meldbar farge som ikke tidligere er blitt meldt
 b) gjenta en åpningsfarge på 5 kort,
 c) støtte svarhåndens først meldte farge såfremt han har 3-kortstøtte,
 d) vise tilleggsstyrke.

I tilfelle åpneren har flere av disse alternativene å velge mellom, skal han avgi den lavest mulige melding. Hvis han ikke har noen fargemelding til disposisjon, melder han grand i overensstemmelse med håndens styrke.

6) Hvis derimot svarhånden i annen melderunde ikke avgir noen forcingmelding, må åpneren ha tilleggsstyrke for å preferere til svarhåndens først meldte farge.

7) Hvis 1 av makkerne unnlater å melde en farge, forstår partneren at denne fargen er på mindre enn 4 kort. Meldes denne fargen på et senere trin under meldingsforløpet, er meldingen folgelig kunstig. F. eks.:

Nord:	Syd:
1 ♣	1 ♥
2 gr.	3 ♦
3 ♠	

Meldingen 3 spar må være kunstig fordi åpneren unnlot å melde spar i annen melderunde. Åpneren kan sitte med:

♠ Kn x x ♥ K Kn ♦ E K x ♣ E K Kn x x

8) Hvis motparten blander seg inn i meldingene, kreves det ikke større

styrke for å melde enn om motparten hadde sagt pass. Som regel er meldingene nå ikke kunstige.

Denne oversikten som er utarbeidet til EBL, gir et klart bilde av Lilliehöök—Wohlins system forsavidt angår dets oppbygning. Systemets mekanikk kan ingen lenger være i tvil om.

Redegjørelsen er dog på enkelte punkter litt for kortfattet. Hva menes f. eks. med tilleggsstyrke i punkt 4d). Er $\frac{1}{2}$ honnørstikk nok eller kreves det 1 eller kanskje 2 honnørstikk over minimum for å hopmelde. Eller punkt 5d): På hvilken måte gir åpneren uttrykk for tilleggsstyrke? Eller punkt 4e): Hvor går grensen mellom svaret 1 og svaret 2 grand? Dette er riktig nok detaljer, men temmelig viktige detaljer.

Oversikten er imidlertid bare ment som en orientering til bruk for motstanderne i Paris, og den går derfor ikke i detaljer, for de kan jo klarlegges ved bordet. Da imidlertid Sveriges Bridgeförbund har fattet vedtak om at nye systemer som godkjennes skal gjennomgås og offentliggjøres av dets «Verkstellande utskott» vil det vel ikke vare lenge før en utførligere redegjørelse blir offentliggjort. For det sier seg jo selv at en nødvendig forutsetning for oppnåelse av internasjonal godkjennelse av EBL er at systemet oppfyller betingelsene for bruk innen det forslagsstillende land, og for øvrig er offentliggjort slik at man har anledning til å sette seg ordentlig inn i det.

Det er ganske klart at Lilliehöök—Wohlins system er utmerket så lenge man får lov til å bruke det uten at motstanderne blander seg inn i meldingsforløpet. Svarhånden får jo den best mulige oversikt over åpnerens fordeling — ikke bare ved de *avgitte* meldinger, men kanskje ofte i like høy grad ved de meldinger som åpneren *unnlater å avgi!* Dessuten gir jo de forskjellige meldinger uttrykk for sterkere og svakere hender. Som det imidlertid framgår av siste passus i redegjørelsen, er systemet ikke usår-

bart hvis motparten kan ta affære. «Som regel er meldingene nå ikke kunstige» heter det og deri ligger at systemets effektivitet blir atskillig beklippet hvis motparten melder. Jo høyere motparten melder, desto mer ødelegger de systemet. Det gjelder selvsagt alle systemer, men EFOS systemet er mer utsatt for «ødeleggelse» enn andre systemer, takket være sin konvensjonelle konstruksjon. Spillere, som bruker det amerikanske 4 Aces system med svake defensive hoppmeldinger, vil f. eks. være ytterst vanskelige motstandere for EFOS spillere.

Også defensivt anvender Lilliehöök—Wohlin sine logiske varianter. Etter den svenske AT gjengir vi et spill fra årets Europamesterskap som viser defensive EFOS varianter:

<p>♠ K 2 ♥ Kn 10 7 5 4 ♦ E 9 4 ♣ E 8 5</p>	<p>♠ E 4 3 ♥ E ♦ 10 8 6 3 2 ♣ K 10 7 2</p>	<table border="1" style="border-collapse: collapse; width: 60px; height: 60px; margin: auto;"> <tr><td style="text-align: center;">N</td><td style="text-align: center;">O</td></tr> <tr><td style="text-align: center;">V</td><td style="text-align: center;">S</td></tr> </table>	N	O	V	S	<p>♠ 10 9 8 7 6 ♥ K D 8 3 ♦ Kn 5 ♣ Kn 4</p>
N	O						
V	S						
	<p>♠ D Kn 5 ♥ 9 6 2 ♦ K D 7 ♣ D 9 6 3</p>						
<p>Vest: 1 ♥ pass pass pass</p>	<p>Nord: 1 ♠! 2 ♦ 3 ♣!!</p>	<p>Ost: pass 2 ♥ pass</p>	<p>Syd: 1 gr. 2 ♠ pass</p>				

De svenske kommentarer lyder: «Nords hånd er ikke sterk nok til å melde 2 ruter. Derfor melder Nord 1 spar og forteller derved at han ikke har særlig sterke kort. Sparfargen kan godt være ekte og makker har lov til å si pass. Blir Nord spillende 1 spar udoblet og makker bare har et par småkort i spar samt forøvrig en svak hånd, må motparten ha utgang. I det foreliggende tilfelle har Syd nesten 2 honnørstikk, jevn kortfordeling, men ikke 4-kortstøtte i spar og melder derfor 1 grand. På Nords 2 ruter melding prefererer Syd til spar. Dermed vet Nord at Syd ikke har 4 kort hverken i spar eller

ruter. Med tilsammen bare 6 kort i spar, kan denne kontrakten ikke være god. Kløver må være bedre. Syd passer selvsagt på 3 kløver med 4-kortfarge. Resultat 4 trekk.»

I tilknytning til disse kommentarer skal vi understreke at Syds grandmelding altså ikke viser hjerterhold, men er et rent teknisk svar på Nords melding av «fargen over åpnerens». Videre framgår det av foranstående redegjørelse at når «kapteinen» ikke avgir en kravmelding i annen melde-runde (Over 1 grand er ikke 2 ruter noen kravmelding), så må svarhånden ha tilleggsstyrke for å preferere i «kapteinens» først meldte farge (spar). På grunnlag av denne systemforutsetning kan derfor Nord trygt melde 3 kløver og derved gi Syd valget mellom å preferere mellom de to ekte meldte farger: ruter og kløver. Nord har nemlig ualminnelig god peiling på Syds fordeling etter de avgitte meldinger.

Men legg merke til i hvilken vanskelig situasjon Wohlin ville ha kommet i tilfelle Øst hadde tatt seg den frihet å melde 2 hjerter over Lilliehööks 1 spar! Wohlin vet at makker ikke er særlig sterk, og han vet absolutt ikke noen ting om hvor vidt makker har en meldbar sparfarge eller ei!! Motpartens innblanding ville ha presset meldingene så vidt høyt opp at det ville blitt vanskelig for ham å få gjort noe.

Ved det andre bordet gikk meldingene (med Kock—Werner som Øst—Vest):

Vest:	Nord:	Øst:	Syd:
1 ♥	pass	1 ♠	pass
1 gr.	pass	2 ♥	pass
pass	pass		

Resultat 3 trekk i hjerter. Gevinsten på spillet ble 270 poeng, hvilket tilsvarer 4 EBL-poeng.

I neste nummer:

**Spesialreportasje fra Den Nordiske
Turnering i Helsingfors!**

Erik Auke:

Oslo-systemets dobbelt-tydige ruteravslag.

Det er i grunnen paradoksalt å konstatere at den meldingen som tidligere var Viennasystemets kanskje svakeste punkt med ett slag er blitt en av de farligste Viennafeller en motstander kan komme ut for. Jeg sikter — som leserne vil forstå av overskriften — til det nye dobbelttydige ruteravslag lansert av William Herseth. Tidligere var det en enkel sak å melde mot et Viennapar når meldingene gikk

Nord: Syd:

1 ♣ — 1 ♦

fordi ruteravslaget så ubarmhjertig avslørte svarhåndens absolutte evneløshet. Men nå...

♠ ♥ ♦ ♣

Culbertson var så vidt jeg vet den første som innførte den regel at samme melding kunne bety to forskjellige ting. Jeg sikter til hans tidligere dobbelttydige 3-meldinger, som ingen kunne si var sterke eller svake før neste melde-runde ga forklaring på gåten.

Den samme ideen har Herseth tatt i bruk i sin siste bok: Oslo-systemet i moderne Vienna. Han har skapt et dobbelttydig ruteravslag som man ikke skal ha fått *med* — eller kanskje særlig *mot* — seg mange ganger uten å få respekt for dets effektivitet.

Herseth har beholdt det gamle svake ruteravslag etter en kløveråpning i Vienna. Her er ingen forandringer fra før. Men han har samtidig også gitt rutermeldingen karakteren av et «maskert avslag» på hender som ikke alene er positive, men ligger like på grensen til et grandsvar. Og i de tilfelle hvor ruteravslaget er «maskert», er ulykken ute for motspillerne hvis de blander seg inn i meldingsforløpet.

♠ ♥ ♦ ♣

Herseths nye dobbelttydige ruteravslag fyller for det første ut et direkte tomrom i Vienna. Hva vil De f. eks.

melde etter en kløveråpning fra makker hvis De sitter med følgende kort:

♠ D 3 2 ♥ 9 8 3 ♦ 8 6 4 2 ♣ E K Kx

La oss med en gang bli enige om at De ikke har noe systemmessig korrekt svar! Hva De enn finner på, vil De føre Deres makker bak lyset. Ingen av fargene oppfyller nemlig Viennas krav til meldbar farge på 1-, respektive 2-trinet. Og farge *skal* De melde for De er jo positiv!

I dette tilfelle løser Herseth floken ved først å melde det dobbelttydige ruteravslag og senere komme sterkere igjen.

♠ ♥ ♦ ♣

Hva ligger det så i det «sterke» dobbelttydige ruteravslag. Jo makker er ikke så sterk at han kan svare 1 grand og derved forsere til utgang. Men på den annen side ligger makker like på grensen til å kunne svare 1 grand og det vil i regelen si at han sitter med 17—19 punkter alt etter mellomkortenes soliditet. Hvis motparten sier pass kommer den «sterke» ruter-melder tilbake med en hoppmelding

2 grand eller

hopp i makkers farge

og hvis motparten blander seg inn i meldingene er *dobbling* det konvensjonelle svar som viser et «sterkt» ruteravslag — en dobling som åpner enten ved å si pass gjør om til straffedobbling eller også kan ta ut om han ikke ønsker å spille den doblede kontrakt.

♠ ♥ ♦ ♣

Den nye variant har fått en meget god mottagelse i pressen og blant Viennaspillere. Blant annet har Rolf Bøe i en artikkel i Dansk Bridge gått inn for varianten. Den er også taktisk sett en langt smartere og farligere melding enn den løsning dr. Stern har angitt i tilsvarende tilfeller: først å melde 1 grand og deretter la meldingene stan-

se i 2 grand hvis åpneren markerer minimums åpning. Med det dobbelttydige ruteravslaget får man med seg de utganger som skal meldes og unngår dem som ikke skal meldes — samtidig som motparten får det atskillig vanskeligere også i de tilfellene hvor ruteravslaget virkelig viser svakhet.

♠ ♥ ♦ ♣

Når jeg imidlertid har bedt om plass for denne artikkel er det fordi jeg mener at

Nord: Syd:
1 ♣ — 1 ♥

kan være en uhyre vanskelig meldestasjon i Vienna. Er nemlig åpneren svak, vil han ha lett for å si pass, for ikke å risikere å komme for høyt hvis makker bare skulle ha 12 punkter. Men har makker f. eks. et korrekt hjerter-svar og 18—19 punkter, kan det lett hende at en utgang går tapt. Her vil det «maskerte ruteravslag» virke usedvanlig effektivt.

♠ ♥ ♦ ♣

La oss si at De sitter med følgende hånd:

♠ Kn 9 ♥ D 8 7 4 ♦ E D 8 3 ♣ E 10 9

De åpner med 1 kløver. Deres makker svarer 1 hjerter og så er det Deres tur til å melde. Når makker ikke er sterk nok til å svare 1 grand, kan det umulig være utgang i kortene. Deres korrekte melding må være pass og det kan bli hårdt nok å få 7 stikk hvis makker skulle ha meldt på f. eks.

♠ 5 3 ♥ E 6 5 2 ♦ 6 5 4 ♣ K 7 5 3

Men la oss i stedet forutsette at makker har svart 1 hjerter med:

♠ K D 2 ♥ Kn 10 9 3 ♦ K Kn 5 ♣ D 6 2

Når De nå med forannevnte kløver-åpning sier pass, forliser De en utgang. Det er umulig for kløveråpneren å kunne velge det riktige for den ene gangen vil han risikere å miste en utgang ved å si pass og den neste vil han risikere å gå bet ved å melde. La oss derfor være enige om at meldingsforløpet

Nord: Syd:
1 ♣ — 1 ♥

er et meget vanskelig meldeproblem i Vienna.

♠ ♥ ♦ ♣

Men her er det at Herseths «maskerte ruteravslag» løser problemet. Hvis nemlig svarhånden er så punktsterk at han ikke har lyst til å svare 1 hjerter av frykt for at meldingsforløpet vil stanse ved pass fra åpneren, melder han først 1 ruter. La oss så forutsette at åpneren har de foran angitte kort.
♠ Kn 9 ♥ D 8 7 4 ♦ E D 8 3 ♣ E 10 9
Han sier da 1 hjerter. Nå hoppmelder svarhånden i neste meldeunde til 3 hjerter og har dermed fortalt åpneren hele sin lekse: «Jeg ligger på kanten av grandsvar. Har jeg mindre enn 19 punkter, så har jeg til gjengjeld tettere mellomkort. Og min fordeling er jevn, for med ujevn fordeling ville jeg ikke meldt 1 ruter. Du får derfor selv avgjøre kjære makker om vi skal spille 4 hjerter eller 3 grand eller om du finner det klokest å si pass til 3 hjerter fordi du er «løvtynn». Anvendt på denne måten skaper det dobbelttydige ruteravslaget alle muligheter for å komme i riktig kontrakt.*

♠ ♥ ♦ ♣

Tilslutt et par ord om motspillernes vanskeligheter. Hva vil De gjøre med følgende hånd hvis De sitter Vest og meldingene etter Vienna er gått:

Nord: Ost: Syd: Vest:
1 ♣ pass 1 ♦ ?

De har:

♠ D Kn 7 4 ♥ K Kn 9 6 ♦ E 8 ♣ E Kn 3

Jeg satt selv Vest da dette spillet forekom og jeg fant at med 3½ honnørstikk ville jeg foreta meg noe uansett om motparten spilte dobbelttydig ruteravslag. I dette tilfelle forekom det meg overveldene sannsynlig at ruteravslaget

Forts. side 22.

* Og på den annen side blir også det positive svaret 1 hjerter klarere fordi det jo aldri vil ligge helt på grensen av svaret 1 grand.

Rcd.

Norsk Bridgeforbunds meddelelsspalte.

Resultatene av oppgaveturneringen.

Spillene var i år vanskeligere enn i fjor og det er derfor morsomt å se de mange gode besvarelser. I år ble det utdelt 14 gullmerker (mot 6 i fjor), 68 sølvmerker (mot 62 i fjor) og 64 bronsemerker. Gullmerkene er tildelt spesielt gode besvarelser med praktisk tall alle spill riktige og med alle kontrollprover bestått. Sølvmerkene er utdelt til spillere som etter kontrollgjennomgåelsen hadde oppnådd minst 78 poeng. Grensen i fjor var 80 poeng, men i betraktning av oppgavens vanskelighetsgrad har komiteen funnet at 78 poeng i år er like god prestasjon som 80 i fjor. Bronsemerkene er i samsvar hermed tildelt spillere som etter kontroll har oppnådd minst 67 i fjor var grensen 70 poeng.

I henhold til bestemmelsene for Norsk Bridgeforbunds oppgaveturnering vil en spiller som 3 — tre — ganger har oppnådd sølvmerke bli tildelt gullmerke, og på samme måten vil 3 — tre — bronsemerker kvalifisere til sølvmerke. Hvis et makkerpar 2 ganger har kvalifisert seg like under grensen for oppnåelsen av sølv- eller gullmerket, har komiteen adgang til å tildele sølv eller gullmerke på grunnlag av 2 slike plasseringer.

De av Norsk Bridgeforbunds president N. M. Nielsen oppsatte sølvpremier for beste resultat tilfalt herrerne Aage Foss—O. Løvstad, Oppgård, etter omhyggelig fysisering og sammenligning med de andre parene som også hadde oppnådd 100 poeng. Men så hadde også Foss—Løvstad alt riktig. Det er også hyggelig å konstatere at fjorårets vinnere Klepper—Nygaard, Oppgård, også i år hadde en fulltreffer, og det var bare småting som skilte mellom lederparene.

Gullmerke tildeles:

100 poeng: Aage Foss—O. Løvstad, Oppgård, Klepper—Johan Nygaard, Oppgård, Signe og Erik Utengen, Oslo. Hans Petter Dalen—Louis Vegsund, Alesund. Thorbjørn Lied—Thomas Th. Iveland, Kirkenes.

99 poeng: Hans J. Giørtz—Johan Peterson, Alesund.

98 poeng: Steffen J. Eikenes—Harald Sætre, Nordfjordeid.

Sølvmerke tildeles:

95 poeng: Peder Puck—Jan Kaldhol, Alesund.

93 poeng: Per Trønsdal—Per Schjetne, Mo i Rana. Kjell Haugen—Knut Trøseeng (?), Sigdal.

92 poeng: Kirsten og Olav Stalheim, Oslo.

Dagfinn Aasebo—Thorvald Heggen, Nordfjordeid.

91 poeng: K. Petersen Øverleir—David Risoen, Mo i Rana. Thorleif Staxrud—Knut N. Haugen, Sigdal.

87 poeng: A. Lac. Tonnessen—O. Bjerdal, Moss. Ottar Ottesen—John Samdal, Molde.

85 poeng: M. Didriksen—Lars Monssen, Bardu. Ole Høgvold—Bjarne Solberg, Ottestad. Mikal Corneliussen—Bj. Methi, Harstad.

83 poeng: Johan Erlandsen—Håkon Hoel, Harstad. Kari og Borge Frederiksen, Harstad. Bjørn Østdahl—Henning Næss, Notodden.

82 poeng: O. Østbo—Elias Tonnessen, Madla.

81 poeng: Oskar Tronstad—Rolf Kjelsen, Kr.sand S. Kåre Kristiansen—Arne Simensen, Sarpsborg.

80 poeng: S. Bothner—H. Aanesen, Harstad.

79 poeng: Almar Pedersen—Erling Moglebust, Finneid.

78 poeng: Per Tanberg—Arne Haugen, Prestfoss. Gerhard Knutsen—Bjørn Hamberg, Kirkenes. Arne Schøyen—S. Ertzeid, Kongsberg. Ivar B. Wulff—John Melbye, Bronnoysund. Johs. Alme—Gustav Bjercke, Bronnoysund. Roar Nilsen—Arthur Lie, Sarpsborg. Emanuel Lund—Ole Munkelien, Sæterstoa. Ottar Stangnes—Birger Kristiansen, Harstad. F. Bie—Fr. Fredriksen, Kr.sand S.

Bronsemerke tildeles:

78 poeng: Arne Rundgrøn—Alf Øiseth, Kongsvinger. Dora og Ingulf Gudbrandsen, Harstad. Einar Brødahl—Halvdan Haaland, Stavanger. Kristian Svenning—O. Fr. Petersen, Narvik. KJ. Engen—Asbj. Sunde, Heimdal.

77 poeng: Nils Mala—Thorvald Ullestad, Voss. Ebbe Schnitler—Nils Holm, Verdal. Rusdal—H. Svarteberg, Geilo.

76 poeng: Frithjof Pedersen—Anton Tollefsen, Tonsberg. Aksel Haukland—H. Neshy, Tromsø.

75 poeng: Anders Todal—Ole Rohmesmo, Orkanger.

74 poeng: W. Ottesen—R. Støckert, Sarpsborg. A. Frønum—Elias Holte, Harstad.

73 poeng: Johan Knudsen—Trygg Eriksen, Bodo. Arne og Oddvar Jørgenrud, Kråkstad. Per Bockmann Pedersen—Arne Strom, Tonsberg.

72 poeng: Wilh. H. Braathen—W. Grini, Moss. Stella og Truls Dybwad, Oslo. Johan Hellevik—John Vadseth, Alesund.

71 poeng: Håvard Nesheim—Egil Leithe, Vadso. Bj. Amundsen—Halfdan Kvam, Vadso.

70 poeng: Olav Wego—Th. Thomassen, Molde. H. Norderhus—T. Jacobsen, Mosjøen. H. Tjernnes—E. Boxnes, Ørje. Johan Frederiksen—Sigurd Saue, Harstad.

69 poeng: Gert Aas—Olav Ramberg, Tynset. Emil Sjøkvist—Leif Olsen, Bjørnevåtn. V. B. Nicolaysen—Finn Moen, Sarpsborg. Nils og Knut Dybwad, Oslo.

68 poeng: E. Knudsen—E. Quinnes, Oslo. H. Irgens—L. Krohn-Hansen, Bergen. Carl W. Myhre—Th. Straum, Mosjøen. Tord Bruun—T. Balsvik, Kirkenes. Erling Østvik—Sverre Borgersen, Notodden. H. Østlie—Philip Skoglund, Eidsvoll. Peter Skoglund—Arve Dahlen, Eldsvoll. Thurmann-Nielsen—Bredo Diesen, Oslo. Wilh. Skogmo—Alf T. Nielsen, Bronnøysund. Sivert Aam—J. Hvammen, Narvik. L. Småbrekke—J. Lid, Voss.

67 poeng: Lauritz Lekknes—P. B. Bentsen, Stokmarknes. K. O. Kristiansen—K. Lie, Vågåmo.

Deretter fulgte:

66 poeng: Reinhart Sørensen—Hans Øiseth, Kongsvinger. Theodor Lia—Olav Th. Mørk, Notodden. Bj. Tronsborg—John Ulset, Kr. sund N. Håkon og Trygve Oftedal, Oltedal. Helge Leiv Svarva—Brynjar Høgsnes, Snåsa. Johnny Elverhøy—Håkon Jacobsen, Raufoss. Ola Lied—A. Andersen, Voss. Carl Paulsen—Jostein Lehn, Sortland. Reidar Engebretsen—Per Dobloug, Kongsvinger. Bj. Johnsrud—Bj. Jordbrekk, Honefoss. Vilh. Hiorth—Kåre Stokke, Sarpsborg. Herman Rustad—Magne Skrede, Elverum.

65 poeng: Leif Kristiansen—Bjørn Østenen (?), Raufoss. Andreas Joki—Odd Woxholt, Vadso. Ragnar Herud—Bj. Molbach-Nielsen, Kongsvinger. E. Lund Hanssen—Fritz Berg (?), Hammerfest. Cissi Storm Nilsen—Mosse Caspersen, Drammen. Hilmar Hugsted—Bj. Ravlo, Seterstoa. R. Garberg—A. Asla, Mosjøen. Olav Bådstad—Klarin Pettersen, Raufoss.

Fra forbundstyrets møte.

Forbundsstyret hadde sitt første møte etter tinget den 10. august.

Turneringsutvalget som består av Dawes, formann, Elvig og Wallstrøm ble gjenvalgt. Likeså supleantene Buvik og Ringen.

I h. t. vedtak på Bridgetinget nedsatte Forbundsstyret en komité til å framkomme med forslag til retningslinjer for uttagning av spillere til internasjonale turneringer. Til medlemmer av komitéen oppnevntes Dawes, Buvik, Elvig, Ringen og Wallstrøm.

Komitéen fikk fullmakt til å supplere seg selv.

Til medlemmer av autorisasjonskomitéen for turneringsledere valgtes Dawes, Elvig og Krefting. Rolf Boe hadde frasagt seg gjenvalg. Lagmesterskapets finale ble henlagt til Trondheim. Turneringen blir uforandret fra i fjor og finalen vil antagelig spilles i slutten av mai. Som damelag i Nordisk Turnering ble uttatt: Fruene Farup—Herseth og Hauger—Nilsen.

Som lagledere i Nordisk Turnering oppnevntes Halle for Astralaget, Dalen for Alesund/Bergenslaget og fru Herseth for damelaget.

De nye internasjonale duplikatlover vil foreligge i oversatt form i løpet av sesongen.

Norgesmesterskapet for makkerpar vil antagelig bli arrangert som i foregående sesong.

Oslo-systemets - - (Forts. fra s. 20)

måtte være negativt. Jeg doblot og meldingene gikk:

Nord:	Øst:	Syd:	Vest:
1 ♣	pass	1 ♦	dobl.
pass	pass	redobl.	1 ♥
pass	pass	dobl.	pass
pass	pass		

Vi var i sonen og resultatet ble 2 betar for kortfordelingen var:

♠ E 10 8		♠ 9 6 3			
♥ E 8 4		♥ 7 5 3			
♦ D 10 9 7		♦ Kn 5 3			
♣ K 8 4		♣ 10 9 7 6			
♠ D Kn 7 4					
♥ K Kn 9 6					
♦ E 8					
♣ E Kn 3					
	<table border="1" style="display: inline-table; vertical-align: middle;"> <tr><td>N</td></tr> <tr><td>V O</td></tr> <tr><td>S</td></tr> </table>	N	V O	S	
N					
V O					
S					
♠ K 5 2					
♥ D 10 2					
♦ K 6 4 2					
♣ D 5 2					

Herseth har brukt dette spillet som illustrasjon i sin bok, men har vært hensynsfull nok til ikke å nevne navn. Jeg vedstår meg imidlertid gjerne at jeg dengang ble offer for det nye dobbelttydige ruteravslaget slik at jeg av egen erfaring vet hvor vanskelig det er å være motspiller mot denne Vienna-variant.

E K S P E R T

REDIGERT AV

K L U B B E N

LEIF FALCK-PEDERSEN

Oppgave nr. 29.

Alle i farenonen. Meldingene:

Øst:	Syd:	Vest:	Nord:
1 ♣	dobl.	redobl.	pass
1 ♠	?		

Hva vil De nå melde på Syds kort, som er:

♠ D 7 4 3, ♥ E D 10 7 6 3, ♦ K D, ♣ D

Oppgave nr. 30.

Øst-Vest har passet hver gang og Nord-Syd har foreløbig meldt:

Nord:	Syd:
1 ♠	2 ♣
2 ♠	2 gr.
3 ♦	3 ♥
4 ♦	?

Hvilken fordeling har Nord?

Hva bør Syd melde med:

♠ 9, ♥ E 10 8 5, ♦ Kn 9 3, ♣ K D 9 6 2

Oppgave nr. 31.

Med ingen i farenonen har meldingene gått:

Syd:	Vest:	Nord:	Øst:
1 ♥	dobl.	pass	2 ♠
pass	3 ♠	pass	4 ♠

Syd spiller ut ♣ K og kortene er:

♠ D 10 8 5	N V O S	♠ E K 7 6 4 2
♥ K 7 4		♥ D 10 6
♦ E D		♦ Kn 5
♣ E 8 5 2		♣ 7 4

Hvordan vil De spille på Øst's plass.

Oppgave nr. 32.

Ø-V i farenonen. Meldingene:

N V O S	♠ K Kn 5
	♥ E K D 10 4
	♦ Kn 5
	♣ 10 7 3

♠ E 10 7 2
♥ 8 7 5 3
♦ 10 2
♣ E 9 4

Nord:	Øst:	Syd:	Vest:
1 ♦	1 ♥	1 ♠	pass
3 ♣	pass	4 ♣	pass
4 gr.	pass	5 ♥	pass
6 ♦	pass	pass	pass

Øst spiller ut ♥ K. Vest legger ♥ 2 og Nord ♥ 6. Hva skal Øst fortsette med?

Løsninger sendes taunlege Leif Falck-Pedersen, Mysen innen 10. september.

Eksperklubbens appellvalg har behandlet og avvist (enstemmig) 2 protester som var innsendt av henholdsvis Finn Ottersen, Kr. sand S. og Bjarne Sunde, Florø.

Av tekniske grunner må løsningene til oppgave 11 og 12 utstå til neste nummer.

Løsning til oppgave nr. 13.

Nord—Syd i farenonen.

Nord:	Øst:	Syd:	Vest:
1 ♦	1 ♠	?	

De har som Syd:

♠ E Kn 6 2
♥ 10 5
♦ E 9 6 3
♣ D 8 4

Hva melder De?

1 gr. 5 p., 2 kl. 3p., 2 gr. 2p.

Som en frivillig melding over 1 spar er 1 grand en styrkemelding selv om det ikke er noen direkte kravmelding. Det viser ca. 2 h.st. med stopper, helst dobbelt i motpartens farge, og selv om vi har litt mer enn minimumskravene, har vi ikke noen bedre melding til rådighet. En betedobling kommer ikke i betraktning p. gr. av sonerforholdene og 2 gr. er for hardt. Vi kan slett ikke garantere utgang.

2 ruter er en for svak melding og 3 ruter blir vel sterk, samtidig som begge meldingene gjør det vanskelig for makker å finne en god gjenmelding. På 2 ruter vil han antagelig passe og i halvparten av de tilfellene hvor han passer, vil det vise seg at vi skulle ha vært i 3 grand.

På 3 ruter vil han få det svært vondt medmindre han har en reversehand og melder 3 hjertes. Han vil antagelig melde 4 ru. eller 4 kl. og vi liker oss ikke fullt så godt lenger.

Selv om vi riktignok bare har en dobbelton i hjertes er grandmeldingen best. Makker vil passe med en minimumsåpning f. eks x x, E x x, D Kn 10 x x, E x x, men med ca. ½ h.st. i tillegg vil han finne en gjenmelding. Uten at De behøver å ta hensyn til det regner vi 2 kl. for å være den nest beste meldingen. Melder makker da 2 hj. er alt greit. Sier han 2 ru. kan vi melde 2 gr. og melder makker 3 kl. er han nok såpass sterk at vi kan gå i 3 gr.

Herr Edv. Kvisvik
Eoks 134
A s k e r

Det Nordiske mesterskap

spilles i Helsingfors den 31. august—4. september. Fra Norge møter som tidligere meddelt årets 2 beste klubb-lag Astra og Grand — det siste supkert med parestrene Bolseth—Bøe. Det norske damelaget er omtalt under NBFs egen spalte.

Sverige stiller også denne gangen uten Kock—Werner! Laget blir: Lilliehöök—Wohlin, Bromé—Kjell Dahl, Stockholm og Sundin—von Barth, Christenson — Wennberg, Göteborg. De første 4 spillerne representerte Sverige i EM i Paris og de siste 4 spilte en meget hard kamp mot Kock—Werner, Lilliehöök—Wohlin i uttagningsfinalen for Paris. Alt tatt i betraktning stiller derfor Sverige et sterkt lag i Helsingfors. *

Danmark møter med Parisfarerne Kaalund-Jørgensen—Mortensen, Folkmann—Tegner supkert med Schubert—Kruse Hansen, alle fra København samt Aagaard—Schousbøll, Horsens, Blicher—Ginsburg, Aarhus og Ruder—Skotte, Odense. Det er alle kjente spillere innen dansk og nordisk bridge, og de vil sikkert gjøre alt for å befestе Danmarks gode posisjon fra Paris.

Hva damelagene angår stiller Danmark med årets Europamestre fruene Wilming—Damm, Frænckel—Dam. Det er imidlertid ikke usannsynlig at fjorårets Europamester fru Gurli Kieldsen rykker inn på laget, i steden for fru Damm og det danske laget, som har meget å forsvare, danner et meget sterkt lag i begge oppstillinger.

Sverige stiller med fruene Anna Lisa Wennberg—Brita Werner, Martha Nordell—Rut Segander — et lag

som Einar Werner har stor tro på. Laget er utvilsomt godt og er Anna Lisa Wennberg er i toppform kan laget gå til topps, for hun er god.

Finnlands lagoppstilling har Norsk Bridgeforbund ikke mottatt underretning om, men vi går ut fra at herrelaget i stor utstrekning vil bygge på årets EM-lag, mens damelaget uten tvil vil bli toppet av fru Ulla Runeberg — Finnlands fremragende kvinnelige bridgetjerne.

Island, som hadde anmeldt sin deltagelse i Nordisk, har dessverre måttet trekke seg. Det er sørgelig for islendernes noe sjansebetonte, men farlige lag ville sikkert satt sitt preg på konkurransene.

Våre egne sjanser i begge klassene? På svensk side regner man med at hovedoppgjøret i herreklassen vil stå mellom Norge og Sverige og i dameklassen mellom Danmark og Sverige. Personlig tror vi på harde og jevne kamper mellom gode lag og selv om vi ikke kan plasere Finnlands lag fordi vi ikke kjenner det, så tror vi ikke at man skal undervurdere finnene på «hjemmeplan». Vi innskrenker oss til å konstatere at det er store muligheter for overraskelser til stede i begge klasser, og regner med usedvanlig spennende dager under Nordisk Mesterskap.

I neste bridgeprat vil Halle som er lagkaptein i Helsingfors kommentere begivenhetene, mens William B. Hersest som utsendt medarbeider vil referere turneringen.

DANSK BRIDGE

Danske kr. 7.— pr. år.

Redaktør: LEO PEDERSEN

Abonnement tegnes ved

A. M. HANCHES FORLAG

Kongensgt. 4, Oslo. — Telefon 41 21 81.